

N:o 76.

Herr **C. J. Berggren**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående skärpta lagbestämmelser i fråga om plikt för man att bidraga till hustrus och äkta barns underhåll.

I vår tid, då familjebanden alltmer lossna, händer tyvärr alltför ofta, att den äkta mannen undandraget sig plikten att sörja för hustrus och barnens underhåll.

Rätt ofta tillgår så, att han, lämnande hem och familj, begifver sig till någon aflägsen ort för att där erhålla arbete. I den nya omgifningen glömmet han de sina, kanske under oloflig böjelse för en annan kvinna. De bidrag, han i början sändt dem, upphöra. De äro förgättna af den, som i lifvet står dem närmast. Fattigdom och nöd blir deras lott, och till sist måste fattigvården — ej mannen — taga hand om dem.

Det inträffar likaså, att den äkta mannen, medan han fortfarande vistas i hemorten, till och med i det egna hemmet, underlåter att fullgöra sin underhållsplikt mot familjen. Orsakerna därtill kunna vara olika, såsom dryckenskap, otrohet i äktenskapet, lättja o. s. v.

Man skulle från här påpekade synpunkt kunna framställa många mörka bilder ur det nutida familjelifvet, bilder som vittnade om tårar och nöd, om råhet och försummade plikter. Men de flesta hafva nog större eller mindre kännedom därom och torde gärna medgifva, att härutinnan förefinnes ett missförhållande, som, så långt möjligt är, måste afhjälpas. Och utan tvifvel är tiden för lagstiftarne inne att rikta sin uppmärksamhet därpå och se till, hvad som på lagstiftningens väg i detta fall kan uträttas.

Det är visserligen sant, att nu gällande lag innehåller vissa stadganden i berörda syfte. Dessa återfinnas i § 35 mom. 4 af kungl. förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården och lämna fattigvårdsstyrelse rätt att i särskildt angifna fall anmäla en försumlig familjefader för Konungens befallningshafvande, som jämlikt § 41 mom. 2 af samma förordning kan efter föregången rannsaking döma honom till tvångsarbete.

Men tillämpningen af dessa lagbestämmelser möter betydande svårigheter, och de lära allmänt hafva visat sig ej uppfylla hvad därmed åsyftats. Dessutom äro de tillämpliga endast i det fall, att hustru och barn falla fattigvården till last. Under alla andra omständigheter kan manen utan laga påföljd helt beröfva dem sitt stöd och hjälp.

Att nuvarande stadganden i berörda afseende äro otillfredsställande och utan verklig betydelse, synes mig uppenbart. Vårt grannland Norge däremot har på detta område lagbestämmelser, som tyckas vara mycket goda och verksamma för sitt ändamål.

I norska lagen om underhållsbidrag till hustru och äkta barn af den 6 juli 1892 stadgas i § 1 mom. 1: »Enhver Mand, der unddrager sig fra efter Evne at sorge for Hustru og Ægtebørn, kan, forsaavidt han enten har forladt dem eller volder, at de kommer i Trang eller falder Fattigvæsenet til Byrde, paalægges at udrede et vist aarligt Bidrag til deres Underhold»; hvarförutom lagen innehåller sådana bestämmelser, som gifva kraft och verkan åt hvad sålunda i detta mom. stadgats.

Att liknande lagbestämmelser äro nödvändiga äfven i Sverige, det har förut påvisats och torde knappast kunna förnekas. Och till följd däraf tillåter jag mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta om skrifvelse till Kungl. Maj:t med underdånig anhållan, att Kungl. Maj:t täcktes låta utarbета nya skärpta lagbestämmelser om mannens plikt att bidraga till hustruns och sina äkta barns underhåll samt i sammanhang därmed föreslå nödiga ändringar i nu gällande lag att föreläggas Riksdagen till antagande.

Stockholm den 27 januari 1904.

C. J. Berggren.
